

POVESTEA MEA

fericit

POVESTEA MEA

curios

POVESTEA MEA

recunoscătoare

POVESTEA MEA

îndrăzneț

POVESTEA MEA

sigur

POVESTEA MEA

puternic

POVESTEA MEA

onest

POVESTEA MEA

inspirat

POVESTEA MEA

tolerant

POVESTEA MEA

deschis

POVESTEA MEA

temerar

POVESTEA MEA

recunoscătoare

Povestea ta este ceea ce ai,

ceea ce vei avea mereu.

Este ceva doar al tău.

Această poveste îi aparține lui

(Mie)

Pentru mine, povestea
mea nu este despre
a ajunge undeva sau
despre a atinge un scop
anume. O percep mai
degrabă ca pe o mișcare
înainte, un mijloc
de evoluție, o cale
de a încerca permanent
să devii un om mai bun.

CÂTEVA RÂNDURI DE LA MICHELLE

După ce mi-au fost publicate memoriile, am avut parte de o reacție similară de la multe persoane – străini, prieteni și membri ai familiei. Au spus cu toții: „Pur și simplu nu pot să cred că îți amintești atâtea lucruri”. Este un comentariu care, de regulă, îmi provoacă un zâmbet, pentru că, atunci când mă gândesc la procesul de gândire necesar pentru a-mi scrie memoriile, îmi aduc aminte în primul rând de sentimentul rememorării acelor lucruri pe care le credeam uitate. *Cum o chema? Am luat acea hotărâre înainte sau după discuția cu Barack? În ce stat a avut loc evenimentul acela de campanie?*

Am ținut un jurnal doar pentru o scurtă perioadă a vieții mele, cam vreo doi ani, după ce împlinisem 25 de ani, când relația mea cu Barack devenea mai serioasă și mă gândeam la o nouă carieră. A fost o vreme tumultuoasă, cu multe schimbări, și descoperisem că faptul de a-mi scrie gândurile mă ajuta să traversez toată această perioadă de tranziție. Apoi, am lăsat jurnalul deoparte și nu l-am mai deschis până ce nu m-am apucat de scris memoriile. Am fost transportată pe loc către acea versiune mai tânără a mea, cu toată căldura, tristețea și frustrarea împreună.

Experiența m-a făcut să mă întreb: „De ce nu am scris mai mult în jurnal?” Răspunsul, la fel ca pentru mulți dintre voi, sunt sigură, a fost că, pur și simplu, am fost prea ocupată. Mi-am schimbat cariera. M-am măritat. Am avut copii. Undeva, pe drum, m-am trezit îmbrăcată în rochii de bal, la Casa Albă, oricum s-ar fi întâmplat așa ceva.

Privind retrospectiv, îmi doresc să-mi fi rezervat mai mult timp pentru a nota ce gândeam și ce simțeam. Nu am scris prea mult în jurnal pentru că m-am convins singură să nu mai scriu – să scrii într-un jurnal poate părea o activitate un pic cam intimidantă și, împreună cu ideea de implicare, odată ce pui creionul pe hârtie, gândurile tale capătă o greutate și o semnificație în plus.

Cu toate acestea, ceea ce recunosc acum este mult mai simplu: nu trebuie să ne amintim nimic. Dar tot ceea ce ne amintim are valoare.

Nu trebuie să scrii în versuri sau să aștepti o epifanie fulgerătoare. Nu trebuie să scrii în fiecare zi în jurnal și evident că nu trebuie să simți că ai avea ceva important de spus. Îți poți nota un lucru atât de obișnuit precum sunetul pe care îl face racleta pe parbriz într-o dimineață înghețată de iarnă. Mirosul proaspăt din casă, de după curățenia de primăvară. Drumul spre casă de la aeroport în mașina mamei tale. Chiar și lista cu lucruri de făcut pentru a doua zi. Una dintre însemnările mele preferate pomenește de o noapte de altfel lipsită de evenimente, la un restaurant de cartier, unde un bătrân a nimerit playlistul perfect la tonomat.

Ține minte doar că orice lucru contează – sunetele și mirosurile, răsetele și durerea – pentru că, în cele din urmă, totul este o parte din povestea ta. Sper că vei folosi acest jurnal pentru a-ți nota experiențele, gândurile și sentimentele, cu toate imperfecțiunile lor și fără să le judece nimeni. Acesta nu este un exercițiu pentru a-ți face experiențele mai frumoase sau pentru a scrie lucruri diferite față de cele pe care le simți cu adevărat sau ca să încerci să îți croiești un drum spre un rezultat perfect. Pentru că frumusețea vieții stă tocmai în faptul că o experiență pe care o ai azi poate să ți se pară cu totul altfel peste luni, ani sau decenii. Poate te vei întoarce la aceste pagini și vei recunoaște părți din tine pe care nu le poți vedea azi, lucru care este special valabil pentru aceia din voi aflați în primele etape ale acestei călătorii, când bucuriile și durerea pot părea prea proaspete, prea vii. Scrisul este o modalitate de a procesa, de a înțelege, de a crește și, da, de a-ți aduce aminte.

Aceasta este probabil partea fundamentală: să vezi ceea ce vei scrie și să o accepți pentru ceea ce este – povestea ta.

Cu dragoste,

Michelle Obama

E nevoie de putere
ca să-ți dai voie
să devii cunoscut
și auzit, să-ți asumi
propria poveste
și să-ți folosești
adevărata voce.
Și e nevoie de
bunăvoință pentru
a fi dispus să-i cunoști
și să-i asculți pe ceilalți.

Respect pentru oameni și cărți

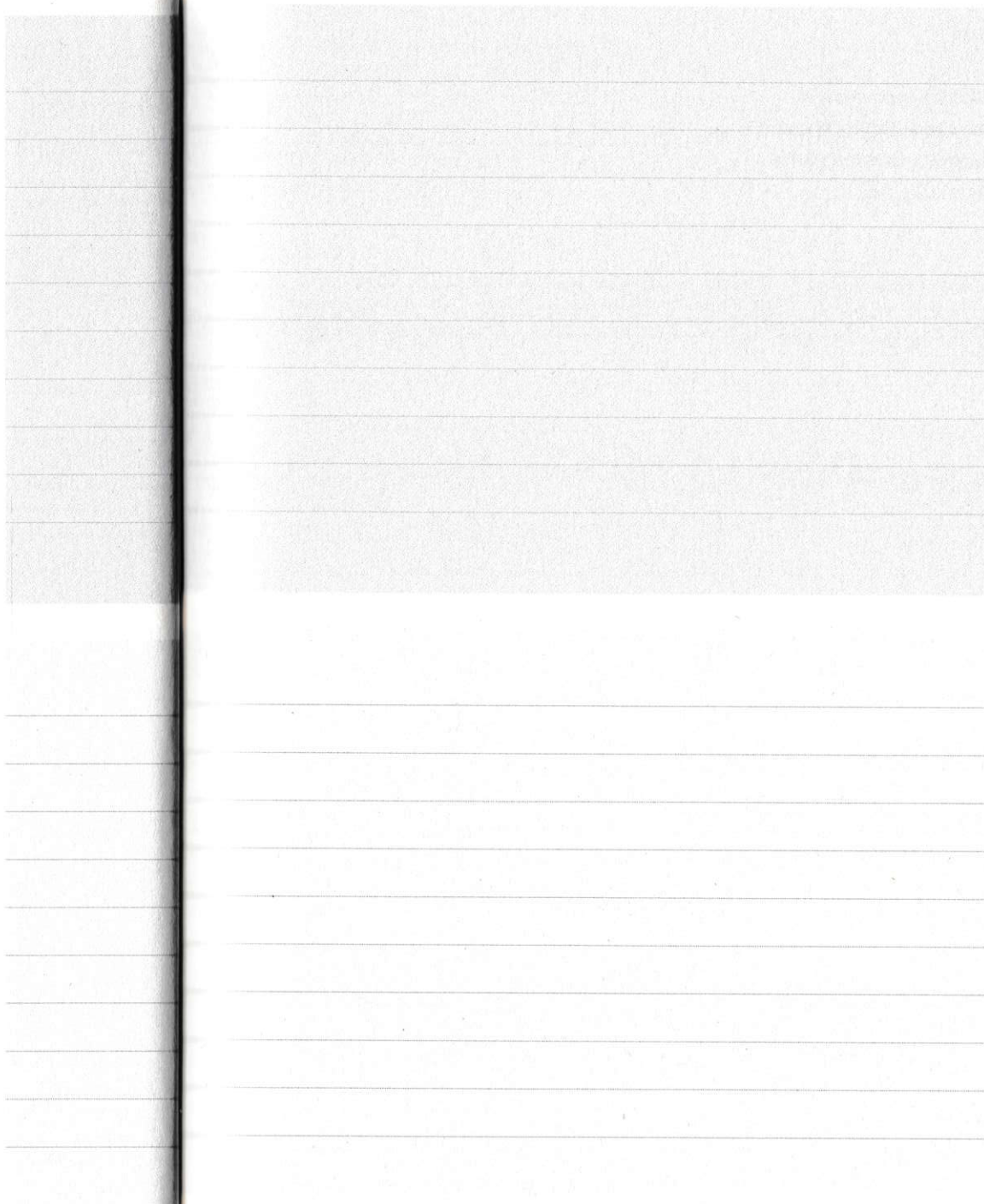
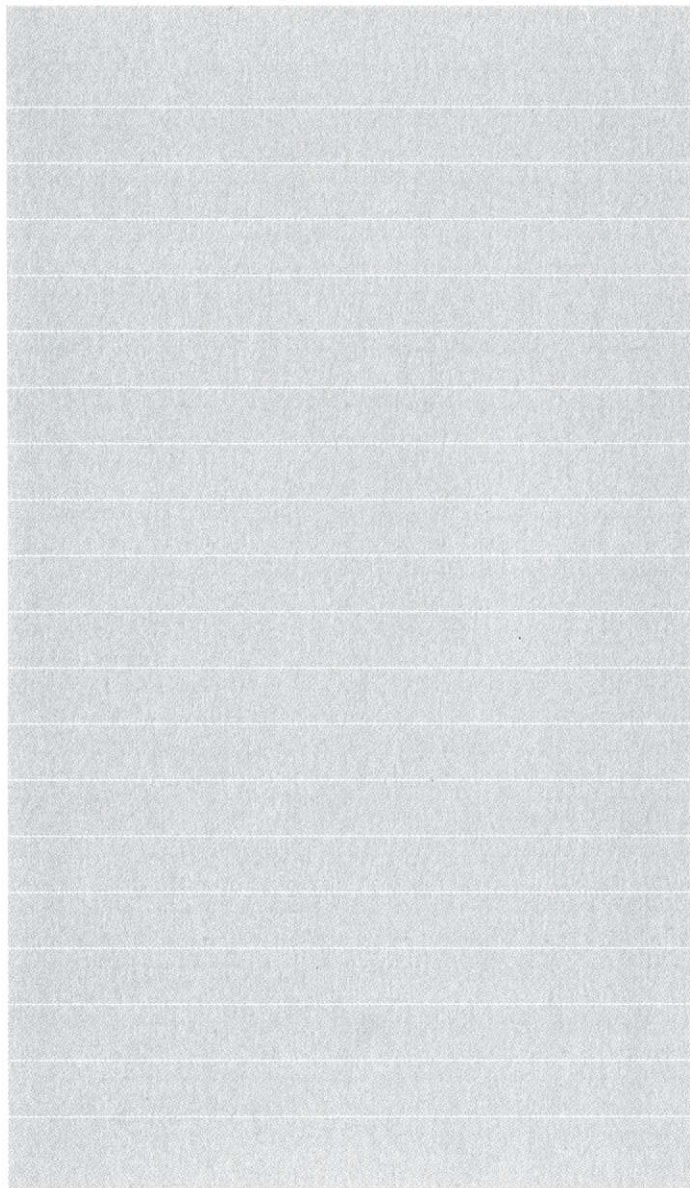
Care este povestea
ta și cum ai învățat
să o accepți?

DATA / /

Când a căpătat
povestea ta brusc
o altă turnură?

POVESTEA MEA

Ai niște citate preferate? Scrie trei dintre ele aici.

Resp. Descrie momentul în cărți

care te-ai simțit cel mai
mândru, folosind multe
detalii cu putință.

POVESTEA MEA

Fusesem crescută
să fiu încrezătoare
și să nu țin cont
de limite, să cred
că pot să urmăresc
și să obțin orice
îmi doresc.
Iar eu voiam totul.

Ce vrei? Enumeră zece lucruri pe care le vrei pentru tine. Pentru fiecare, scrie un pas simplu către îndeplinirea acelei dorințe.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____